

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/418/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113203769
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5113203769.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: JUDr. B. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., ul. O. č. XXXX/XX, zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Žilina, Mariánske nám. č. 2, IČO: 36 855 278 proti odporcovi: PEREX, a.s., so sídlom Bratislava, Trnavská cesta č. 39/A, IČO: 00 685 313, zastúpený splnomocneným zástupcom LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., so sídlom Bratislava, ul. Tehelná č. 25, IČO: 36 857 998, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/40/2013-394 zo dňa 26. 09. 2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 13C/40/2013-434 zo dňa 10. 03. 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 13C/40/2013-394 zo dňa 26. 09. 2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 13C/40/2013-434 zo dňa 10. 03. 2014 rozhodol, že odporca PEREX, a.s. je povinná ospravedlniť sa žalobcovi v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, a to tak, že v denníku Pravda na druhej strane uverejní ospravedlnenie v tomto znení: "Ospravedlnenie JUDr. B. I." V článku "Sudca na odstrel?" uverejnenom v týždenníku Moment č. 47, zo dňa 19. 11. 1999, sme neoprávnene a hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv spojených s právom na ochranu osobnosti p. JUDr. B. I., bývalého vyšetrovateľa KÚV PZ v Žiline tým, že sme bez overenia pravdivosti údajov autorky článku, J. A., uverejnili nepravdivé údaje o tom, čo bolo obsahom predmetného článku. V tomto článku boli uvedené nepravdivé informácie týkajúce sa JUDr. B. I. a boli nedôvodným ponižením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti JUDr. B. I. pred spoluobčanmi, za čo sa mu redakcia ospravedľuje. Odporcu súd zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 66.387,84 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 2.688,70 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 4.817,76 eur a to na účet právneho zástupcu navrhovateľa AK Mrázovský & partners, s.r.o. Mariánske nám. 2, Žilina, vedený v F. K., pobočka J., č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi zaviazal uhradiť Okresnému súdu v Žiline trovy konania vo výške 26,48 Eur na jeho účet vedený v Z. O., K., do 3 dní od právoplatnosti tohto dopĺňacieho rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že sa zapodieval otázkou, či takto zverejnený článok ohľadne bývalého vyšetrovateľa PZ Žilina je pravdivý, resp. či podozrenia zo spáchania trestnej činnosti sú pravdivé a či takéto vyjadrenia novinárky mohli spôsobiť ujmu pre navrhovateľa.

Oboznámiac sa s priloženými materiálmi musel konštatovať, že navrhovateľ v súlade s § 2 ods. 5 Trestného poriadku a súvisiacich predpisov náležite zisťoval skutkový stav vo veci ohľadne Y. T., a to po dobu 4 rokov, a to v úplnom a dostačujúcom rozsahu nevyhnutnom na objektívne rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou boli objasňované okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčili v jeho prospech a v oboch smeroch boli vykonané stovky dôkazov s povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Je zřejmé, že už v tomto bode bol článok nepravdivý, keď bolo uvedené,

že krátko na to, ako bolo začaté trestné stíhanie, toto bolo zastavené. Trestné stíhanie sa viedlo po dobu štyroch rokov. Tieto skutočnosti mal súd preukázané predovšetkým z výpovede samotného navrhovateľa. Z výpovede samotnej svedkyne J. A., ako aj z vyjadrenia samotného navrhovateľa bolo nepochybne zistené, že navrhovateľovi ako občanovi bola spôsobená týmto uverejnením a zverejnením takéhoto článku nemajetková ujma. Svedkyňa J. A., ktorá napísala predmetný článok, sama konštatovala, že vychádzala z informácií, ktoré jej boli poskytnuté z policajného zdroja. Tieto informácie, ako sama uviedla, jej mali byť poskytnuté od riaditeľa finančnej polície pána C.. Na tomto mieste považoval súd za potrebné zdôrazniť, že sa jednalo len o podozrenia zo strany finančnej polície, ktoré neboli nijakým spôsobom preukázané a doposiaľ nebolo ani len začaté trestné stíhanie voči navrhovateľovi. Podozrenia neboli ničím podložené a neboli ani overené a boli poskytnuté aj novinárskej obci. Na základe takto neoverených informácií redaktorka J. A. zverejnila článok v týždenníku MOMENT. Súd považoval za zarážajúce, že redaktorka bez bližšieho overenia si náležitostí, bez dania priestoru samotnému navrhovateľovi zverejnila prezentovaný článok. Z doposiaľ nazhromažďovaných dôkazov nebolo preukázané, že navrhovateľ sa dopustil zneužívania právomoci verejného činiteľa. Nebolo zistené ani len to, že porušil interné predpisy Ministerstva vnútra SR a že by ako policajt zneužil etiku a morálku policajného zboru. Zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplývalo, čo bolo popísané v článku o samotnom navrhovateľovi, že zneužil právomoc verejného činiteľa, že jednal proti etike a morálke policajta, že jednal nad rámec svojich služobných povinností. Samotný odporca, ako to už súd viackrát konštatoval, okrem námietok sudcov, procesných návrhov, žiadnym dôkazom nepodložil tvrdenia, ktoré boli zverejnené v článku v týždenníku MOMENT.

Podľa súdu navrhovateľovi bola spôsobená ako občanovi významná nemajetková ujma tým, že stratil vážnosť u spoluobčanov - predmetný článok bol vyvesovaný a nalepovaný na autobusových zastávkach v mieste jeho bydliska, ako aj na vchode jeho pracoviska či budove Krajského riaditeľstva policajného zboru v Žiline. Predmetný článok bol vyvesený na vchodových dverách ZŠ Vlčince II., a to s nápisom „I. úplatkár“. Článok bol vylepený aj na nástenke vo vchode domu syna navrhovateľa v M. na ulici E. č. X. Navrhovateľ navyše vykonával prednáškovú činnosť, ako to už bolo vyššie konštatované, kde inštitúcie odmietali navrhovateľa ako lektora ďalšej prednáškovkej činnosti, a to s odmlčaním sa; respektíve oznámením písomnou formou vyjadrujúcou stratou dôvery v súvislosti s článkom uverejneným v predmetnom týždenníku MOMENT. Na pracovisku bol článok riaditeľom KÚV PZ Žilina prečítaný a vyvolal opovrhnutie kolegov, ochladenie kolegiálnych vzťahov a stratu dobrej spolupráce s ostatnými súčasťami policajného zboru. Navyše počas vykonávania svojej profesionálnej činnosti na úseku vyšetrovania osoby, ktoré sám obvinil, zasielali listy v súvislosti s článkom s tým, že žiadajú, aby navrhovateľ bol z ich prípadu odvolaný, čo zjavne využívali vo svoj prospech. Toto mal súd nepochybne preukázané z priloženej fotodokumentácie, z listu navrhovateľa zo dňa 27. 12. 1999, ako aj z listu navrhovateľa KÚV PZ zo dňa 12. 01. 2000.

Odporca podľa názoru súdu hrubo porušil svoju novinársku česť v tom slova zmysle, že vydal článok, ktorý hrubo osočil samotného navrhovateľa. Spochybnil jeho dôveru, jeho mravnosť, etickosť k danému problému. Článok, ktorý bol zverejnený, vyplýval len z podozrení ako takých, ktoré boli získané z okruhu policajných zdrojov. Už to bolo spomínané, že vôbec nebolo preukázané, že necelé tri mesiace po tom, ako sa navrhovateľ ujal uvedeného vyšetrovania, bol Y. T. slobodný. Toto odporca žiadnym spôsobom nepreukázal a nepreukázal ani to, že v danom prípade boli svedkovia zastrašovaní. Nenavrhol v tomto prípade vypočuť nijakých svedkov, ktorí by tieto jeho tvrdenia popisované v článku potvrdili. Navrhovateľ na pojednávaní dokazoval, že v tejto veci bol úplne objektívny, nebol nikým zastrašovaný a ani nikým ovplyvňovaný. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť so zakúpením si motorového vozidla Octavia či mobilného telefónu v súvislosti s obvineným Y. T.

Odvolávajúc sa na ust. § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka súd už konštatoval akým spôsobom bola poškodená dobrá povesť samotného navrhovateľa. Tak isto konštatoval, v akej značnej miere bola znížená dôstojnosť jeho fyzickej osoby. Jednalo sa predovšetkým o samotnú prácu vyšetrovateľa, kde ho začali ľudia podozrievať, jednalo sa o rodinnú situáciu a o situáciu v mieste bydliska. Veľmi nepriaznivo to vplývalo na jeho deti a jeho manželku. Tento tlak v spoločnosti v dôsledku uvedeného článku, kolegovia na pracovisku, deti v škole, susedia, verejnosť prinútili navrhovateľa odísť z pracoviska vyšetrovateľa len preto, aby nemusel denno-denne znášať ataky spolupracovníkov, rodiny, susedov a blízkych príbuzných. Súd ustálil, že boli hrubo porušené základné práva občana na ochranu svojej osobnosti. Boli zverejnené údaje verejnosti a verejnosť bola informovaná o nezákonnom postupe navrhovateľa, pričom toto nebolo v žiadnom prípade v konaní preukázané a súd ani nezistil žiadnu protiprávnosť konania navrhovateľa v prípade obvineného Y. T.. Pokým zastavil trestné stíhanie voči Y. T., proti takémuto uzneseniu mohol v hociktorom štádiu podať sťažnosť prokurátor. Ten však nič také neučinil. Pravdepodobne takisto nezistil žiadne protiprávne zneužívanie verejného činiteľa zo strany navrhovateľa. Odporca, ktorý zverejnil takýto

článok v týždenníku MOMENT bez toho, aby si overil konkrétne údaje, porušil Ústavu SR a základné práva občana tejto republiky. Žiaden občan Slovenského štátu nemôže byť dehonestovaný za to, že vykonáva svoju prácu zodpovedne a profesionálne a len na základe určitých podozrení by mal byť vyslovený názor, že túto prácu nevykonáva zodpovedne a profesionálne. Odporca ani jediným dôkazom nepreukázal oprávnenosť článku resp. pravdivosť tohto článku o osobe navrhovateľa. Tento článok nemožno vyhodnocovať tak, že sa jednalo o oprávnenú kritiku alebo o úsudok novinárky a jej vyslovenie názoru na osobu vyšetrovateľa. Týmto článkom veľmi hrubo poškodila navrhovateľovu česť. Je len na škodu veci, že informácie podozrenia unikli z policajného zdroja, od operatívco, ktorí by mali podozrenia zo spáchania trestnej činnosti postúpiť na preverenie ďalším zložkám činným v trestnom konaní.

Súd návrh odporcu na doplnenie výsluchom svedka JUDr. M. C., bývalého riaditeľa finančnej polície zamietol lebo sa mu javil ako nadbytočný. Tento svedok by buď potvrdil, že poskytol tieto informácie redaktorke J. A. alebo by to poprel. Nič by to nezmenilo na dôkaznej situácii, že článok bol v týždenníku MOMENT zverejnený. Aj dôkaz, aby súd zisťoval na dopravnom inšpektoráte, kedy navrhovateľ nadobudol motorové vozidlo Škoda Octavia, sa javil súdu ako nadbytočný. Pokiaľ by mal súd zistené, že v ten konkrétny deň kúpil navrhovateľ motorové vozidlo Octavia, stále by to nepreukazovalo, že motorové vozidlo zakúpil tak, ako to naznačil odporca vo svojom článku - z nepoctivo finančných zdrojov. K žiadosti odporcu, aby si súd vyžiadal osobný spis navrhovateľa z Ministerstva vnútra SR súd uviedol, že mu nebolo zrejmé, z akého dôvodu má tento spis žiadať ohľadom navrhovateľa, ktorý už nie je príslušníkom policajného zboru. Okrem toho takéto spisy sa dajú zapožičať len v rámci rezortu ministerstva vnútra pre služobné účely a nie pre konanie pred súdom. Čo sa týka zabezpečenia celého vyšetrovacieho spisu ohľadom obvineného Y. T., tiež súdu doposiaľ nie je známe, k čomu mal slúžiť tento dôkaz, nakoľko by pravdepodobne zistil len to, čo je všeobecne známe navrhovateľovi a odporcovi a aj ostatným, že trestné stíhanie voči Y. T. bolo zastavené. Snáď by zistil len toľko, že trvalo skoro 4 roky, o čom takisto obidve strany dobre vedia. Vzhľadom na tieto skutočnosti potom súd návrhy odporcu na doplnenie dokazovania zamietol, nakoľko by nepreukázali opodstatnenosť zverejneného článku.

Pri hodnotení výšky nemajetkovej ujmy a závažnosti zásahu bol významný najmä dopad na profesionálny a kariérny život navrhovateľa, ktorý z hľadiska nepravdivých informácií bol z etických a kolegiálnych princípov na opakované výzvy nadriadených a kolegov nútený ukončiť služobný pomer ako aj kariérny postup, ktorý dosiahol hodnotou podplukovníka. Významným bol aj sociálny aspekt ako dopad na navrhovateľa, kedy dosahoval príjem v tom čase 30.000,- Sk a po ukončení služobného pomeru v priamej príčinnnej súvislosti s predmetným článkom bol nútený zabezpečovať svoje sociálne potreby nahodeným (zrejme náhodným - poznámka odvolacieho súdu) príjmom a budovaním nového spoločenského a sociálneho postavenia, vykonaním skúšky daňového poradcu, zaškoľovaním a štúdiom úplne inej profesionálnej orientácie, čomu venoval všetky svoje úspory. Navrhovateľ doložil do spisu aj listiny osvedčujúce, že aj ako lektor prednášajúci danú problematiku cestou zmluvných vzťahov z dôvodu neželanej publicity v periodiku stratil dôveru a dostal výpovede z niektorých inštitúcií. Navrhovateľ doložil súdu aj argumenty a listiny dosvedčujúce negatívny zdravotný dopad na jeho manželku a aj dopad predmetného článku na jeho dve deti, prostredie učiteľského zboru, v ktorom musela tieto skutočnosti prežívať jeho manželka, susedské vzťahy, vnútorné šetrenie Inšpekcie ministerstva vnútra a podobne.

Riadiac sa pri výške náhrady nemajetkovej ujmy dvoma zákonne taxatívne stanovenými kritériami, t.j. závažnosťou vznikutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo, súd konštatoval, že navrhovateľ si musel celý svoj rodinný, spoločenský, profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť, pričom nikdy nebude mať možnosť úplne sa spoločensky rehabilitovať z hľadiska fikcií, hypotéz a nedôvodných úvah vo vzťahu k nepravdivým faktom a informáciám, ktoré z predmetného článku zanechali v širokej verejnosti nepriaznivý dopad na osobnosť navrhovateľa. Z uvedeného dôvodu potom priznal navrhovateľovi nemajetkovú ujmu v celkovej výške 66.387,84 eur.

Navrhovateľ sa domáhal zmenou návrhu, aby písomné ospravedlnenie bolo uverejnené buď v denníku Pravda, pretože týždenník MOMENT bol neoddeliteľnou súčasťou denníka Pravda, resp. alternatívne v periodiku Magazín Pravdy, ktorý tvorí prílohu denníka Pravda a to z toho dôvodu, že periodikum MOMENT už neexistuje. Periodikum MOMENT bol prílohou denníka Pravda, táto príloha denníka Pravda bola následne premenovaná na prílohu Magazín Pravdy. Súd mal za to, že najúčinnější spôsob dosiahnutia nápravy je zverejnenie ospravedlnenia v samotnom denníku Pravda. V tomto zmysle pripustil zmenu návrhu a ospravedlnenie bude povinný odporca uviesť v denníku Pravda.

Navrhovateľ bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, preto mu súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) priznal trovy konania a trovy právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené v úplnej zhode s vyhláškou MS SR č. 163/2002 Z. z. účinnou od 01. 04. 2002 a vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Vychádzajúc z ust. § 166 ods. 1, 2 O. s. p. doplniacím rozsudkom súd rozhodol o trovách konania, ktoré vznikli štátu z titulu vyplatenia svedočného svedkyňa J. A..

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V prvom rade odporca namietal poukazom na ust. § 155 ods. 1, § 156 ods. 1, 4 a § 157 ods. 1 O. s. p. znenie výroku rozsudku súdu, nakoľko výrok rozsudku uvedený v písomnom vyhotovení rozsudku sa odlišuje od znenia výroku rozsudku súdu tak, ako bol súdom verejne vyhlásený na pojednávaní konanom v tejto veci dňa 26. 09. 2013. Ako dôkaz predložil zvukový záznam z pojednávania dňa 26. 09. 2013 z priloženého CD. V tejto časti mal odporca za to, že súd nerešpektoval ust. § 156 ods. 1 O. s. p., keď vyhlásené znenie rozsudku, ktorým bol viazaný, svojvoľne zmenil a upravil do podoby uvedenej v jeho písomnom znení. V danom prípade nie je možné podľa názoru odporcu vyhlásený rozsudok zmeniť alebo upraviť, a to ani postupom podľa § 164 O. s. p. Výrok rozsudku súdu v písomnom vyhotovení obsahuje časti, ktoré neboli v rámci vyhlásenia rozsudku uvedené a naopak neobsahuje časti výroku rozsudku súdu, ktoré uvedené boli, ale v písomnom vyhotovení rozsudku sa nenachádzajú. Súd pri vyhlásení rozsudku miešal právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku a z toho dôvodu je rozsudok súdu prinajmenšom zmätočný.

Ako je zrejme zo záznamu z pojednávania, súd sa namiesto stručného ústneho odôvodnenia rozsudku sústredil na útoky voči právnomu zástupcovi odporcu, z nepochopiteľného dôvodu si s ním snaží „vybavovať účty“. Z odôvodnenia rozsudku je zároveň tiež zrejme, že sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil skutočnosťou, že „v tom čase“ sa takéto sumy náhrady nemajetkovej ujmy priznávali a súdy takýmito vysokými sumami náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dávali zabráť médiám, aby sa „médiá správali tak, ako sa majú správať“. Z dôvodu, že v tom čase dávali súdy „vysoké pokuty“, súd priznal žalobcovi sumu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch aj v tomto konaní pri svojom rozhodnutí v roku 2013 a to vo výške 66.387,84 eur. Uvedenú sumu priznal súd z dôvodu, že chceli prinútiť novinárov médiá pôsobiť tak, aby sa vyvarovali do budúcnosti takýmto pochybným vyjadreniam. Zároveň súd uviedol, že dnes je pohľad súdov na ochranu osobnosti podstatne „inakší“. Odporca mal za to, že dôvody uvedené v ústnom odôvodnení rozsudku sú práve tými dôvodmi, pre ktoré súd priznal navrhovateľovi krajne neprimeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tieto dôvody sa však v písomnom vyhotovení rozsudku neobjavili.

V súvislosti s textom ospravedlnenia odporca uviedol, že text ospravedlnenia je nejasný, neurčitý, nie je zrejme či sa má ospravedlniť za všetky alebo len niektoré informácie uverejnené v týždenníku MOMENT. Tiež nie je zrejme, ktoré z uvedených informácií „neoprávnene, hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv“ navrhovateľa. Bol názoru, že žiadna konkrétna informácia sa v texte ospravedlnenia nenachádza práve a len z toho dôvodu, že žiadna taká informácia spôsobilá zasiahnuť do práv navrhovateľa uverejnená v žalovanom článku nebola. Navrhovateľ v žalobnom petite ani v texte žaloby nešpecifikoval žiadny konkrétny údaj (informáciu), časť článku týkajúcu sa jeho osoby, ktorá bola nepravdivá a ktorá bola nedôvodným ponížením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti navrhovateľa pred spoluobčanmi. V neposlednom rade bola mu uložená povinnosť, v zmysle ktorej sa má navrhovateľovi ospravedlniť redakcia. Z textu nie je zrejme, ktorá redakcia by to mala byť, ak žalovaný článok bol uverejnený v týždenníku MOMENT a odporcovi bola uložená povinnosť uverejniť ospravedlnenie denníku Pravda. Odporca len na okraj uviedol, že redakcia nie je právnym subjektom, nemá právnu spôsobilosť a z uvedeného dôvodu sa nemôže za nič ospravedľovať.

Ďalej odporca uviedol, že mu bola uložená povinnosť uverejniť ospravedlnenie v znení uvedenom vo výroku rozsudku súdu, ktoré je totožné so znením ospravedlnenia, ktoré bol povinný uverejniť na základe právoplatného rozsudku v tejto právnej veci zo dňa 04. 04. 2003 (vid' č. k. 2C/69/00-157). Povinnosť uloženú mu v tom čase právoplatným rozsudkom súdu riadne splnil a ospravedlnenie navrhovateľovi uverejnil v týždenníku MOMENT vydanom dňa 05. 05. 2005. Odporca považoval uloženie povinnosti druhýkrát uverejniť totožné ospravedlnenie navrhovateľovi za neprípustné a súd zmenu žalobného petitu v tomto smere nemal ani pripustiť. O tejto okolnosti sa v odôvodnení rozsudku nenachádza žiadna zmienka, prečo je potrebné ospravedlnenie zverejňovať opätovne a prečo je potrebné v zmysle rozsudku súdu uverejňovať ospravedlnenie v denníku Pravda, v ktorom žalovaný článok uverejnený vôbec nebol. MOMENT ako periodikum vychádza aj v súčasnej dobe v rovnakej periodicite, ako tomu bolo v roku 1999, preto nič nebráni tomu, aby bolo ospravedlnenie uverejnené v týždenníku MOMENT a nie v denníku Pravda, aj keď je odporca toho názoru, že povinnosť uverejniť totožné ospravedlnenie druhýkrát nemala mu byť uložená. Podľa jeho názoru mal súd žalobu v tejto časti zamietnuť.

V ďalšej časti odvolania odporca uviedol, že súd riadnym relevantným a právne konformným spôsobom neuviedol a nevysvetlil, prečo v danom prípade nepostačuje morálne zadost'učinenie. Nevysvetlil, prečo priznal navrhovateľovi v danom prípade náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ak z vykonaného

dokazovania s výnimkou tvrdení navrhovateľa ako účastníka konania nemal žiadnym relevantným dôkazom preukázané, že práve a len v príčinnej súvislosti so žalovaným článkom došlo k značnej miere zásahu do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa. Súd v danom prípade vychádzal výlučne len z tvrdení navrhovateľa ako účastníka konania. Svedecká výpoveď manželky navrhovateľa alebo detí navrhovateľa sa týkali následkov, ktoré boli vyvolané v ich osobnostnej sfére, ale nie v osobnostnej sfére navrhovateľa, ktorý bol účastníkom súdneho konania. Manželka ani deti navrhovateľa neboli účastníkom tohto súdneho konania. Nevysporiadal sa ani so skutočnosťou, prečo v rozsudku zo dňa 04. 04. 2003 priznal na podklade totožného žalobného návrhu navrhovateľovi sumu 1.500.000,- Sk (49.790,88 eur) a rozsudkom zo dňa 26. 09. 2013 na podklade totožného skutkového a právneho stavu (bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania) priznal navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy už v sume 66.387,84 eur. V tomto smere nebolo vykonané od zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Žilina sp. zn. 8Co/209/2012 zo dňa 30. 11. 2012 žiadne nové dokazovanie, považoval preto rozhodnutie súdu v plnom rozsahu za nepreskúmateľné.

Pri priznaní náhrady trov právneho zastúpenia nepostupoval súd v súlade s platnou právnou úpravou a judikatúrou súdu vyššieho stupňa, keď pri výpočte hodnoty jedného úkonu právnej pomoci vychádzal zo žalovanej sumy a nie z faktu, že predmetom konania bola ochrana osobnosti navrhovateľa.

Ďalej odporca vytykal v súvislosti s odôvodnením rozsudku, že tento je zmätočný, nepresvedčivý a nepreskúmateľný. Nie je absolútne zrejmé, akými úvahami sa súd spravoval, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, ako vyhodnotil dôkazy a ako dospel ku svojim záverom, prečo prihliadol z vykonaného dokazovania len na skutočnosti odôvodňujúce závery súdu, pričom neprihliadal na skutočnosti, ktoré tieto závery vyvracajú. Nevysporiadal sa s tým, ktoré z uvedených údajov považuje za fakty a ktoré za hodnotiace úsudky, hoci takéto rozlíšenie je z hľadiska hodnotenia ich pravdivosti i z hľadiska dôkaznej povinnosti v konaní rozhodujúce. Rovnako z rozsudku nevyplýva, ktoré konkrétne informácie zo žalovaného článku (tak, ako bol publikovaný) boli preukázané ako nepravdivé a ako tieto informácie v príčinnej súvislosti zasiahli do práv navrhovateľa. Podľa odporcu rozsudok bez riadneho vyčerpávajúceho odôvodnenia je potrebné považovať za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Súd sa absolútne vôbec nevyporiadal s jeho argumentáciou v súdnom konaní uvedenou v písomných podaniach a ústnych prednesoch resp. jeho právneho zástupcu, pričom sa v odôvodnení rozsudku nevyjadril ku skutočnostiam namietaným ním v súdnom konaní, ktorým popieral uplatnený nárok navrhovateľa, pričom za potrebné zdôraznil, že navrhoval v konaní relevantné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa odporcu súd jednostranne a neúplne vyhodnotil zistený skutkový stav, neprihliadal na všetky dôkazy, ktoré boli vykonané v súdnom konaní. Z obsahu žaloby, ale najmä z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu nie je zrejmé, ktoré z uverejnených informácií sú nepravdivé a za ktoré z týchto uverejnených informácií sa má ospravedlniť. Navrhovateľ v návrhu totiž tvrdí niečo, čo sa v žalovanom článku neuvádzalo a čo z jeho obsahu nemožno ani logicky vyvodiť. Okrem toho informácie o osobe navrhovateľa boli v konaní označené podmieneným spôsobom ako predpoklad, domnienka, úvaha autorky (použitie slová vraj, zrejme, možno ktovie). Z uvedeného dôvodu vyjadrenia obsahujúce tieto slová nie je možné považovať za skutkové tvrdenia, ale za domnienky, predpoklady alebo hodnotiace úsudky autorky. Samotné odôvodnenie rozsudku súdu napadnutého týmto odvolaním je podľa odporcu nedostatočné, neprimerané závažnosti tohto súdneho sporu, dĺžke jeho trvania ani rozsahu vykonaného dokazovania. Súd selektívne, účelovo a nepresne vyhodnotil skutkový stav, pričom úmyselne neprihliadal na skutočnosti, ktoré vyšli na základe vykonaného dokazovania na povrch, a to na skutočnosti svedčiace o pravdivosti uverejnených informácií a skutočnosti spochybňujúce zásah do práva na ochranu osobnosti u navrhovateľa.

V súvislosti so skutkovým a právnym stavom podľa odporcu z obsahu zápisníc z pojednávaní nie je zrejmé, či a kedy súd rozhodol podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a vyhlásil dokazovanie za skončené.

Odporca mal za to, že v konaní nebola preukázaná existencia zásahu do práv navrhovateľa, ktorý by bol objektívne spôsobilý vyvolať majetkovú ujmu u navrhovateľa a z vykonaného dokazovania bol preukázané, že v žalovanom článku boli uverejnené korektné informácie tak o osobe navrhovateľa, ako aj trestnej kauze Y. T.. Mal za to, že v žalovanom článku boli v súvislosti s osobou navrhovateľa uverejnené pravdivé a korektné informácie vychádzajúce zo zistení autorky žalovaného v článku, bola v plnej miere zachovaná prezumpcia neviny všetkých osôb uvedených v žalovanom článku. Na uverejnenie informácií v žalovaných článkoch bol oprávnený a tieto boli realizáciou ústavného práva na informácie. Navrhovateľ v predmetnej trestnej kauze Y. T. vystupoval ako vyšetrovateľ - ako osoba verejne činná, a to nielen v okamihu vzniku trestnej kauzy Y. T., ale aj v čase publikovania žalovaného článku. Záujem verejnosti a médií vzhľadom na osobu navrhovateľa, ako aj obsah informácií, ktoré boli o navrhovateľovi ako verejne činné osobe uverejnené je možné považovať za vec verejnú. O

navrhovateľovi neboli uverejnené žiadne informácie, ktoré by sa týkali jeho súkromia, ale boli uverejnené informácie, ktoré súviseli s výkonom jeho funkcie/profesie.

Ďalej podľa odporcu v súvislosti s preukázaním intenzity rozsahu a trvania zásahu do práva na ochranu osobnosti nebolo súdom vykonané žiadne dokazovanie. Súd sa uspokojil s vyjadrením navrhovateľa na pojednávaní. Súd vzal za preukázané zníženie vážnosti navrhovateľa pred verejnosťou, jeho vzťahy v rodine či postavenie zamestnania v spoločnosti na základe tvrdení navrhovateľa resp. jeho právneho zástupcu bez toho, aby bol vypočul relevantných svedkov, ktorí by potvrdili vznik ujmy v značnej miere. Rozhodnutie súdu je aj v tejto časti neodôvodnené a nepreskúmateľné a je založené len na tvrdeniach navrhovateľa ako účastníka sporu. Túto skutočnosť je povinný preukázať navrhovateľ. V súvislosti s výškou náhrady nemajetkovej ujmy poukázal odporca na to, že zákonodarca považuje v prípade zásahu do práva na ochranu osobnosti násilným trestným činom za primeranú maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 3.377 eur. Uvedená skutočnosť by mala byť podľa názoru odporcu braná do úvahy pri rozhodovaní súdu o priznaní resp. nepriznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky.

Z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v konaní vedenom súdom, odňatí možnosti konať pred súdom a pochybenia v jeho činnosti odporca žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a navrhovateľa zaviazne na náhradu trov konania.

V odvolaní proti dopĺňaciemu rozsudku odporca uviedol, že výrok, ktorým ho súd zaviazal na náhradu trov štátu, považuje za nesprávny a nezákonný. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, z čoho (akých častí/súm) pozostáva suma 26,49 eur, ktorej povinnosťou zaplatať bola uložená jemu. Absentuje vymedzenie, aká časť uvedenej sumy je náhradou cestovného a aká časť je náhradou svedočného (ušlej mzdy svedka). Rovnako absentuje aj vymedzenie a odôvodnenie, prečo práve a len odporca bol zaviazaný na náhradu trov štátu. Rovnako sa súd v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, prečo bol zaviazaný na náhradu trov štátu v sume 26,49 eur opätovne, ak túto sumu trov štátu už uhradil na základe prvého rozsudku Okresného súdu Žilina v tejto veci. V čase vydania rozsudku boli trovy štátu, ktoré vznikli v priebehu súdneho konania, v plnom rozsahu uhradené.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že z hľadiska hmotnoprávneho posudzovania sporového nároku odporca neuviedol žiadne nové skutočnosti resp. iné podstatné okolnosti či právne dôvody, ktoré by neboli predmetom skúmania súdu v doterajšom priebehu konania či ktoré by menili právne východiská a skutkové okolnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového súdu. Nestotožnil sa s argumentáciou odporcu v podanom odvolaní, že autorka v rámci realizácie svojho práva na slobodu prejavu vyjadrila svoj názor na priebeh vyšetrovania trestnej veci Y. T., na základe čoho nejde o neoprávnený zásah voči nemu. Z hľadiska gramatickej interpretácie časti článku bolo preukázané, že sa nejedná o hodnotiaci úsudok či oprávnenú kritiku, ale v predmetnom článku boli uvedené konkrétne fakty a informácie, a to nepravdivé, ktoré závažným spôsobom zasiahli do práv garantovaných čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, § 11 Občianskeho zákonníka a boli porušením práv garantovaných čl. 10 ods. 2 Európskeho dohovoru vo vzťahu k nemu.

Následne sa vyjadroval k jednotlivým vetám článku:

Vetou „Prípada sa na Slovensku ujal vyšetrovateľ B. I., žiaľ, v novembri toho istého roku, teda o necelé 3 mesiace bol Y. T. slobodný.“ sa podľa navrhovateľa vzhľadom na predchádzajúcu časť textu článku čitateľovi podsúva ako fakt aj informácia vlastného hodnotiaceho úsudku, že sa jedná o 122-miliónový clearingový podvod osoby, na ktorú je vydaný medzinárodný zatykač, ktorá zásluhou finančnej polície bola vydaná na trestné stíhanie do vlasti a on vlastným konaním a rozhodnutím tieto skutočnosti ignoroval, protiprávne rozhodol. Navrhovateľ v tejto súvislosti uviedol, že prvostupňový súd náležite z listinných dôkazov mal preukázané, že trestné stíhanie trvalo 4 roky a vyšetrovateľ pre svoje rozhodnutie mal dostatočný listinný dôkazný materiál, súčasne nemohol sám zastaviť trestné stíhanie, nakoľko každá osoba zná práva vie, že k takémuto rozhodnutiu je condicio sine qua non dozor príslušnej krajskej prokuratúry vrátane jej autonómnej rozhodovacej právomoci.

Vetou „pánovi podplukovníkovi zrejme vôbec neprekážalo, že svedkovia sú evidentne zastrašovaní alebo podplatení a že toto celé je veľký podvod“ podľa navrhovateľa autorka evidentne nevyslovuje vlastný názor, ale čitateľovi sa tu evidentne podsúva pre vlastnú úvahu fakt, že navrhovateľ vedel, že svedkovia sú zastrašovaní alebo podplatení a vedel, že to celé je veľký podvod a napriek tomu rozhodoval v rozpore s vlastnými povinnosťami. Vo vzťahu k týmto faktom a informáciám žalovaná strana žiadnym spôsobom nedokázala žiadny konkrétny dôkaz či skutočnosť o tom, že je akýmkoľvek orgánom rozhodnuté, že on nesprávne rozhodol, že sa jedná o veľký podvod, že akýkoľvek svedok bol podplatený či zastrašovaný alebo akúkoľvek inú skutočnosť osvedčujúcu tieto fakty a informácie. Naopak uviedol, že

on doložil aj fotokópiu stanoviska Národnej banky Slovenska v predmetnej veci. Poukázal na stanovisko ministerstva financií, konzultácie a dožiadania na legislatívny odbor ministerstva spravodlivosti a ďalšie listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou predmetného spisu a ktoré za súčinnosti dozorujúcej prokuratúry viedli k rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania. Odporca mal uniesť dôkazné bremeno o pravdivosti týchto informácií, ak chce argumentovať, že na základe týchto pravdivých informácií bol vyslovený nejaký názor v súlade so slobodou prejavu. V súlade s procesnými právami navrhovať dôkazy odporca takýto úkon voči súdu nevykonával a nenavrhol.

K vete „vyšetrovateľovi sa vraj vyhráždal smrťou, iný policajt dostal takú bitku, že sa liečil 3 týždne, jeho kolegovia si nemohli nevšimnúť, že nejaký čas po zrušení trestného stíhania Y. T. si B. I. napriek svojej povestnej šetrnosti si kúpil drahý mobilný telefón a onedlho sa začal vyvážať na novej Octavii“ navrhovateľ vyjadril názor, že sa čitateľovi podsúva príčinná súvislosť, že on ako verejný činiteľ, ktorému sa vyhráždal Y. T. smrťou, bol slabý, ale najmä, že po zrušení trestného stíhania si kúpil drahý mobilný telefón a začal sa vyvážať na novej Octavii, čo evidentne v každom čitateľovi vyvoláva dojem o protiprávnom konaní navrhovateľa a o zhodnotení jeho majetku v súvislosti s jeho protiprávnym konaním). V rovnakej argumentácii § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľ tvrdil, že odporca nenavrhol súdu dôkazy, ktoré by tento jeho argument z uvedeného článku potvrdili z hľadiska jeho pravdivosti.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že vo vzťahu k námietke odporcu týkajúcej sa nedostatočného zistenia vo vzťahu k výške a neprimeranosti nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla, v súlade s § 101 O. s. p. doložil súdu právne relevantné dôkazy a skutočnosti osvedčujúce závažný zásah a že dopad do jeho občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti jeho, ako aj členov jeho rodiny bol mimoriadne široký. Pri hodnotení výšky nemajetkovej ujmy a závažnosti zásahu bol významný aj dopad na jeho profesionálny a kariérny život, ktorý z hľadiska nepravdivých informácií uverejnených v periodiku MOMENT bol z etických a kolegiálnych princípov na opakované výzvy nadriadených a kolegov nútený ukončiť služobný pomer, ako aj kariérny postup, ktorý dosiahol hodnosťou podplukovníka a riaditeľa Odboru ekonomickej kriminality Krajského úradu vyšetrovania PZ v Žiline. Významným bol aj sociálny aspekt ako dopad na neho, kedy ako riaditeľ odboru KÚJP Žilina dosahoval príjem 30.000,- Sk a po ukončení služobného pomeru v priamej príčinnej súvislosti s predmetným článkom bol nútený zabezpečovať svoje sociálne potreby náhodným príjmom a budovaním nového spoločenského sociálneho postavenia, vykonaním skúšky daňového poradcu, doškoľovaním a štúdiom úplne inej profesionálnej orientácie, čomu venoval všetky svoje úspory a až po 3 rokoch začal získavať postavenie v novom odbore. Navrhovateľ uviedol, že doložil do spisu aj listiny osvedčujúce, že aj ako lektor prednášajúci danú problematiku cestou zmluvných vzťahov z dôvodu neželanej publicity v periodiku stratil dôveru a dostal výpovede z niektorých inštitúcií. Taktiež doložil listiny osvedčujúce, že kriminálne závadné osoby, ktoré boli predmetom vyšetrovania namietali jeho osobu ako vyšetrovateľa vo svojich trestných veciach s tým, že spochybňovali jeho objektivitu a namietali jeho sobou ako vyšetrovateľa. Rovnako tak aj listiny osvedčujúce negatívny dopad na jeho manželku a na objektívne posúdenie súdu ponechal voľnú úvahu súdu o závažnosti predmetného článku na jeho 2 deti, prostredie učiteľského zboru, v ktorom musela tieto skutočnosti prežívať jeho manželka, susedské vzťahy, vnútorné šetrenie Inšpekcie ministerstva vnútra a pod.

Podľa navrhovateľa vzhľadom k tomu, že neoprávnenému zásahu do práv spojených s právom na ochranu jeho osobnosti došlo celoslovenským periodikom a predmetný týždenník MOMENT č. 47 bol prezentovaný aj na internete a on zastával významnú funkciu je z hľadiska rozsahu dopadu na jeho osobu veľmi závažný, lebo internet aj predmetné periodikum je široko dostupným zdrojom informácií širokej verejnosti. Tvrdil, že musel celý svoj rodinný, spoločenský, profesionálny život v dôsledku predmetného zásahu zmeniť, pričom nikdy nebude mať možnosť úplne sa spoločensky rehabilitovať z hľadiska fikcií, hypotéz a nedôvodných úvah vo vzťahu k nepravdivým aktom a informáciám, ktoré z predmetného článku zanechali v širokej verejnosti nepriaznivý dopad na jeho osobnosť.

Navrhovateľ preto navrhol rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom ako vecne správny potvrdiť a zároveň zaviazat' odporcu na náhradu trov konania.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 201 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, h/, ods. 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami odporcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V prvom rade navrhovateľ v odvolaní namietal znenie výroku rozsudku, s poukazom na to, že výrok rozsudku uvedený v písomnom vyhotovení sa odlišuje od výroku rozsudku tak, ako bol verejne vyhlásený na pojednávaní konanom dňa 26. 09. 2013. Na svoje tvrdenie predložil záznam na kompaktnom disku (CD).

Verejné vyhlásenie rozsudku patrí k ústavným princípom právneho štátu. Znenie výroku rozsudku uvedené v zápisnici z pojednávania, na ktorom sa vyhlasuje rozsudok, musí byť v zásade totožné so znením výroku v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Vyplýva to z ust. § 156 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého momentom vyhlásenia rozsudku je súd týmto rozsudkom viazaný. Postup podľa § 164, resp. 165 O. s. p. samozrejme vylúčený nie je.

Odvolací súd vypočítaním záznamu z pojednávania dňa 26. 09. 2013 na kompaktnom disku (CD) mal za to, že verejne vyhlásený výrok týkajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy nie je celkom súladný s výrokom v písomnom vyhotovení rozsudku. Za podstatné však považoval, že nie je z neho zrejmé, že by súd chcel priznať iné plnenie ako bolo uvedené aj v písomnom vyhotovení rozsudku, t.j. náhradu nemajetkovej ujmy v sume 66.387,84 eur. Nedošlo preto k zmene ústne vyhláseného výroku rozsudku oproti tomu, ktoré bolo uvedené v jeho písomnom vyhotovení.

V súvislosti so skutkovým a právnym stavom podľa odporcu z obsahu zápisníc nie je zrejmé, či a kedy súd rozhodol podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a vyhlásil dokazovanie za skončené.

Oboznámia sa obsahom spisu odvolací súd zistil, že námietka odporcu v odvolaní je dôvodná. Okresný súd si doposiaľ poučovaciú povinnosť vyjadrenú v ustanovení § 120 ods. 4 O. s. p. (o povinnosti označiť alebo predložiť dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a jeho dôsledkoch) nesplnil.

V ďalšej časti odvolania odporca vytýkal súdu, že mu bola uložená povinnosť uviesť ospravedlnenie v znení uvedenom vo výroku rozsudku súdu, ktoré je totožné so znením ospravedlnenia, ktoré bol už povinný uviesť na základe právoplatného rozsudku v tejto právnej veci zo dňa 04. 04. 2003 (viď č. k. 2C/69/00-157), pričom on si túto povinnosť uloženú mu v tom čase právoplatným rozsudkom súdu riadne splnil a ospravedlnenie navrhovateľovi uviedol v týždenníku MOMENT vydanom dňa 05. 05. 2005. O tejto okolnosti sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nezmienil.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že o návrhu navrhovateľa bolo rozsudkom rozhodnuté dňa 04. 04. 2003 č. k. 2C/69/00-157 tak, že „Odporca je povinný uviesť v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v týždenníku Moment na str. č. 6, ktorý je v súčasnosti prílohou denníka Pravda, nasledovný text: „Ospravedlnenie JUDr. B. I.“ V článku „Sudca na odstrel“ uverejnenom v týždenníku Moment v čísle 47, zo dňa 19. 11. 1999 sme neoprávnene a hrubým spôsobom vážne zasiahli do práv spojených s právom na ochranu osobnosti pána JUDr. B. I., vyšetrovateľa KÚV PZ v Žiline tým, že sme bez overenia pravdivosti údajov autorky článku J. A. uverejnili nepravdivé údaje o tom, čo bolo obsahom predmetného článku. V tomto článku boli uvedené nepravdivé informácie týkajúce sa JUDr. B. I. a boli nedôvodným ponížením dôstojnosti, občianskej cti, profesionálnej bezúhonnosti a vážnosti JUDr. B. I. pred spoluobčanmi, za čo sa mu redakcia ospravedľuje. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 1.500.000,- Sk v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporca je povinný uhradiť súdny poplatok vo výške 81.000,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 92.234,- Sk na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Jána Mrázovského, ktorý je vedený v A., a.s., J., číslo účtu XXXXXXXXXX/XXXX a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporca je povinný zaplatiť svedočné vo výške 798,- Sk svedkyňi J. A., bytom K.-P., Q. XXX/X a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V ostatnej časti súd návrh navrhovateľa zamietal“. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/378/03-199 zo dňa 12. 02. 2004 odvolanie odporcu ako oneskorene podané odmietol. Proti uzneseniu krajského súdu podal odporca dovolanie. NS SR uznesením sp. zn. 2Cdo 128/2004 zo dňa 20. 09. 2004 dovolanie odmietol. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. II.ÚS 264/04 z 30. 11. 2005 uznesenie Najvyššieho súdu SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Cdo

112/2012 zo 16. 05. 2012 uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/209/2012-331 z 30. 11. 2012 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu vyplýva, že odporca v konaní pred okresným súdom poukazoval na splnenie povinnosti spočívajúcej v ospravedlnení sa navrhovateľovi v týždenníku MOMENT vydanom dňa 05. 05. 2005. Rovnako túto skutočnosť aj preukázal listinným dôkazom (č.l. 367 spisu). Odvolací súd sa stotožnil s odvolaním odporcu v tom, že okresný súd k okolnosti, že odporca si svoju povinnosť uverejniť ospravedlnenie navrhovateľovi splnil na základe rozsudku súdu v prvom poradí, rozhodnutie neodôvodnil, a preto je rozsudok okresného súdu v tejto časti nepreskúmateľný. Okresný súd tak porušil právo odporcu na riadne odôvodnenie rozsudku.

Pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy, odporca v odvolaní tvrdil, že nebolo okresným súdom vykonané žiadne dokazovanie, súd uspokojil sa s vyjadrením navrhovateľa na pojednávaní resp. o skutočnostiach a následkoch v osobnostnej sfére bytostne sa týkajúcich osoby navrhovateľa, v konaní vypovedal jeho právny zástupca. V konaní neboli vypočutí relevantní svedkovia, ktorí by potvrdili vznik ujmy v značnej miere.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Občiansky zákonník v ustanovení § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Vzhľadom na mnohotvárnosť jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby a rozmanitosť životných situácií, v ktorých sa fyzická osoba môže nachádzať, zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva, ale stanovuje len znaky, pri danosti ktorých treba určité správanie považovať za zásah do osobnosti (objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv.).

Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce morálne zadosťučinenie, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Priznanie zadosťučinenia v peniazoch teda predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok. Výšku náhrady tohto zadosťučinenia určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadosťučinenia v peniazoch nestanovuje. Ustanovenie § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka stanovuje len, že zadosťučinenie má byť primerané. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka - závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo) a z týchto musí pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať. Iné ako vyššie uvedené kritéria nemôže súd pri rozhodovaní o tejto otázke vziať na zreteľ.

O znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere ide, pokiaľ ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzická osoba vzhľadom na povahu, intenzitu, opakovanie, trvanie a šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku pociťuje a prežíva ako závažnú. Aj napriek tomu, že rozhodnutie o výške finančného zadosťučinenia patrí do sféry uváženia príslušného všeobecného súdu, mal by súd v každom jednotlivom prípade vychádzať z úplného skutkového stavu a v tomto rámci sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská (rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2005/2003 z 27. 10. 2003).

Navrhovateľ uplatňovanie nemajetkovej ujmy v sme 2.000.000,- Sk (66.387,84 eur) odôvodnil tým, že mu bola spôsobená ako občanovi významná nemajetková ujma tým, že stratil vážnosť u spoluobčanov. Predmetný článok bol vyvesovaný a nalepovaný na autobusových zastávkach v mieste jeho bydliska, ako aj na vchode jeho pracoviska, či budove Krajského riaditeľstva PZ v Žiline, na vchodových dverách

Základnej školy Vlčince 2 s názvom „I. úplatkár“, aj na nástenke vchodu jeho syna v M., na ul. E. č. X. Ďalej uviedol, že vykonával prednáškovú činnosť, pričom inštitúcie ho odmietajú ako lektora a to ako odmlčaním sa, resp. oznámením písomnou formou vyjadrujúcou stratu dôvery v súvislosti s článkom uverejnením v predmetnom týždenníku MOMENT. Podľa navrhovateľa na pracovisku bol predmetný článok riaditeľom KÚV PZ Žilina prečítaný a vyrobil opovrnutie kolegov, ochladenie kolegiálnych vzťahov a stratu dobrej spolupráce s ostatnými súčasťami PZ. Okrem toho tam kde vykonal bezchybnú činnosť využívajú túto situáciu obvinené osoby a zasielajú listy v súvislosti s článkom s tým, že žiadajú, aby bol z ich prípadu odvolaný, čo zjavne využívajú vo svoj prospech. Na pojednávaní ako účastník konania uviedol, že mu bol odobratá jedna vec, ktorú dovtedy vybavoval. Postupne boli ataky nielen na jeho osobu ale aj na manželku, ktorá je učiteľka v práci urážlivým spôsobom. Lekárskym potvrdením môže doložiť, že sa manželka musela liečiť po psychickej stránke. Prestali ho navštevovať aj rodinní príslušníci. Najavo to dávali synovi navštevujúcemu vysokú školu aj spolužiaci. Rovnako aj študujúcej dcére. Známi sa od neho odvracali a posmešne sa vyjadrovali. Pod týmto tlakom sa rozhodol odísť z policajného zboru ukončením služobného pomeru a kariérneho postupu v hodnosti podplukovníka.

Okresný súd rozhodnutie vo vzťahu k nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia a k jeho výške odôvodnil tým, že sa jednalo o samotnú prácu vyšetrovateľa, kde ho začali ľudia podozrievať, jednalo sa o rodinnú situáciu a o situáciu v mieste bydliska. Veľmi nepriaznivo to vplývalo na jeho deti a jeho manželku. Tento tlak v spoločnosti v dôsledku uvedeného článku, kolegovia na pracovisku, deti v škole, susedia, verejnosť prinútili navrhovateľa odísť z pracoviska vyšetrovateľa len preto, aby nemusel denno-denne znášať ataky spolupracovníkov, rodiny, susedov a blízkych príbuzných. Pri hodnotení výšky nemajetkovej ujmy a závažnosti zásahu bol významný najmä dopad na profesionálny a kariérny život navrhovateľa, ktorý z hľadiska nepravdivých informácií bol z etických a kolegiálnych princípov na opakované výzvy nadriadených a kolegov nútený ukončiť služobný pomer ako aj kariérny postup, ktorý dosiahol hodnosťou podplukovníka. Významným bol aj sociálny aspekt ako dopad na navrhovateľa, kedy dosahoval príjem v tom čase 30.000,- Sk a po ukončení služobného pomeru v priamej príčinnej súvislosti s predmetným článkom bol nútený zabezpečovať svoje sociálne potreby nahodeným (zrejme náhodným - poznámka odvolacieho súdu) príjmom a budovaním nového spoločenského a sociálneho postavenia, vykonaním skúšky daňového poradcu, zaškoľovaním a štúdiom úplne inej profesionálnej orientácie, čomu venoval všetky svoje úspory. Navrhovateľ doložil do spisu aj listiny osvedčujúce, že aj ako lektor prednášajúci danú problematiku cestou zmluvných vzťahov z dôvodu neželanej publicity v periodiku stratil dôveru a dostal výpovede z niektorých inštitúcií. Taktiež aj argumenty a listiny dosvedčujúce negatívny zdravotný dopad na jeho manželku a aj dopad predmetného článku na jeho dve deti, prostredie učiteľského zboru, v ktorom musela tieto skutočnosti prežívať jeho manželka, susedské vzťahy, vnútorné šetrenie Inšpekcie ministerstva vnútra a podobne.

Oboznámiac sa s obsahom spisu a odôvodnením rozhodnutia okresného súdu odvolací súd musel konštatovať, že jeho závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Okresný súd v konaní vypočul len navrhovateľa ako účastníka konania, ktorú výpoveď si v odôvodnení rozhodnutia osvojil bez ďalšieho. Rovnako tak vyjadrenie jeho právneho zástupcu. Z uvedeného tak neboli odvolaciemu súdu zrejme bližšie okolnosti pracovného života navrhovateľa v čase uvedeného zásahu a vzťahy na pracovisku napr. z výpovede jeho nadriadeného - riaditeľa krajského úradu vyšetrovania (podľa navrhovateľa mal tento predmetný článok čítať na porade, navrhovateľovi mala byť odňatá dovtedy pridelená vec). Okrem toho akú funkciu vykonával v čase zásahu a následne až do skončenia služobného pomeru, kedy k tomuto došlo, z akých dôvodov ako i to, že podľa právneho zástupcu navrhovateľa bolo tomuto doporučené opustiť policajný zbor. Konštatovanie dopadu publikovaného článku na deti a manželku a teda na rodinný život navrhovateľa vyplývalo len z jeho výpovede ale nie týchto osôb samotných. K odvolávaniu sa súdu aj na listinu dosvedčujúcu negatívny zdravotný dopad na manželku navrhovateľa odvolací súd poukazuje na to, že táto nie je súčasťou spisu (ostatné listiny - fotodokumentácia o vylepovaní článkov, informácia detektívnej informačnej služby o ukončení spolupráce, žiadosť osoby trestne stíhanej boli navrhovateľom k návrhu pripojené). Vzhľadom na uvedené vykonané dokazovanie nezodpovedá záveru súdu o dôvodnosti návrhu navrhovateľa pokiaľ ide o priznanie nemajetkovej ujmy. S tým súvisí aj posúdenie výšky nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti odporca v odvolaní dôvodne poukazuje na to, že výška nemajetkovej ujmy bola bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania rozdielne stanovená v rozsudku okresného súdu v prvom prípade (1.500.000,- Sk - 49.740,88 eur) oproti rozsudku v druhom prípade (2.000.000,- Sk - 66.387,84 eur).

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní okresný súd sa v prvom rade vysporiada s argumentáciou odporcu ohľadom splnenia jeho povinnosti uverejniť ospravedlnenie navrhovateľovi na základe rozsudku okresného súdu v prvom poradí (č. k. 2C/69/00-157 zo dňa 04. 04. 2013). Okrem toho skutočnosti zistené ohľadom osoby navrhovateľa v čase uvedeného zásahu vyhodnotí a rozhodne, pričom rozhodnutie náležite odôvodní (§ 157 ods. 1 O. s. p.).

Pokiaľ odporca v odvolaní tvrdil aj to, že z jeho strany boli v zmysle rozsudku č. k. 2C/69/00-157 zo dňa 04. 04. 2003 zaplatené trovy štátu z titulu svedočného, bude potrebné, aby svoje tvrdenie súdu preukázal.

V konaní okresný súd rozhodne o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.